

Žalost nas navdaja in nam napolnjuje srce, ko stojimo ob odprtem grobu. In ta naša žalost je v tem večja, če izročamo materi zemlji v hladno naročje truplo človeka, ki nam ga je pobrala kruta smrt prenašlo in v letih, zaradi katerih bi bil še lahko dolgo dolgo živel. Pa je več razlogov, ki nas tolažijo. „Vsakemu človeku je odločeno enkrat umreti,“ pravi sveti apostol Pavel. Danes rdeč, zdrav, jutri bled, mrtev; danes meni, jutri tebi! Kar je ta dobra deklica že prestala, to še nas vse čaka. Dal ljubi Bog, da bi bila tudi naša smrt tako srečna, kot je bila smrt nepozabne nam Tončke!

Drugo tolažilo za nas pa je to, da „vidimo zopet se nad zvezdami.“ Ne bomo na večno ločeni. V nebesih se bomo zopet videli.

Ljubljeni sestrici, dragima bratoma, zlasti pa še žalostnim staršem naj povem še tretje tolažilo. Vi vsi ste gotovo radi imeli dobro Tončko kot vrlo sestrico, kot pridnega otroka. Pa kakor vsak dober človek, imela je tudi ta nedolžna deklica še enega očeta, še eno mater razen vaju, dragi starši: Imela je dobrega Očeta nebeškega in ljubo mater Marijo. In ker so nebeški starši tudi ljubili vašega dobrega otroka, zato so ga poklicali k sebi. Naj bo torej vsem skupaj v tolažbo povedano, da se nahaja od nas vseh ljubljena Tončka tudi sedaj v dobrih rokah.

Vi pa učenci in učenke, ki ste bili gotovo prijatelji in prijateljice te dobre deklice, spominjajte se je, posnemajte jo v pridnosti in ubogljivosti, ohranite jo v dobrem spominu, pred vsem pa molite za njeno blago dušico.

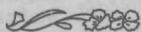
Predragi v Gospodu! Ker molitev rajnemu več koristi kot vse drugo, zato molimo tudi mi zdaj za dušo rajne Tončke, da bi ji ljubi Bog bil milosten sodnik, da bi ji dal večni mir in pokoj in da bi ji svetila večna luč! Amen.“

* * *

Draga Tončka! Zapustila si nas žalujoče, pa v tolažbo nam je, ker upamo, da si srečna. Koliko bridkosti, nadlog, težav in izkušnjav še nas čaka, to ve samo ljubi Bog. Ti pa si že vse srečno prestala. Blagor ti! „Zgodaj si končala, pa si izpolnila veliko let; zakaj tvoja duša je Gospodu dopadla.“ (Modr. 4, 13.) Na veselo svidenje v nebesih!

Tvoja součenka

Nežika Sevšekova.

MORDA ZADNJIČ.

Oj, z Bogom, draga vesna!
Mordà poslednjikrat
sem gledal jaz te letos,
ko šla si prek livad.

Ogreval morda zadnjič
me žar je tvojih lic,
zrl slednjič tvoje cvetje
in slušal petje ptic.

Oj, kadar v drugo prideš
čez polje, hrib zelen,
kaj bujnih cvetk zasadi
na grob mi zapuščen.

Mokriški.

